

CORRECTIONELE RECHTBANK VAN ANTWERPEN

7 DECEMBER 2004

De Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, kamer 1C, rechtdoende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Inzake: Openbaar Ministerie, en waarbij zich ter zitting heeft aangesloten als burgerlijke partij, het CENTRUM VOOR GELIJKHEID VAN KANSEN EN VOOR RACISMEBESTRIJDING, opgericht bij Wet van 15 februari 1993,

Tegen: Hendrik N

BETICHT VAN:

Te Antwerpen, op 25 september 2002

Bij inbreuk op de artikelen 1 1ste lid, 2 2de lid, 5 bis en 6 van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, gewijzigd bij de wet van 12 april 1994 en de wet van 7 mei 1999, bij het leveren of bij het aanbieden van een levering van een dienst, van een goed of van het genot ervan, discriminatie bedreven te hebben jegens een groep, een gemeenschap of leden ervan, wegens het ras, de huidskleur, de afstamming, de afkomst of de nationaliteit van deze leden of van sommigen onder hen;

Gezien de stukken van het onderzoek;

Gehoord de burgerlijke partij in haar middelen en besluiten,

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de beklagde in zijn middelen van verdediging;

I. OP STRAFRECHTELIJK GERIED

1) Met betrekking tot de toevoeging van artikel 2 lid 1 van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, gewijzigd bij Wet van 20 januari 2003,

In de dagvaarding werd door het OM enkel lid 2 weerhouden hetwelk betrekking heeft op een discriminatie jegens een groep, een gemeenschap, of leden ervan.

De rechtbank is van oordeel dat uit de gegevens in het strafdossier toch ook wel duidelijk blijkt dat de al dan niet gepleegde discriminatie gericht was tegen twee wel bepaalde personen, m.n. de heer en mevrouw M.

Terecht wordt dan ook door de burgerlijke partij het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding, de uitbreiding van de kwalificatie gevraagd, zodat de rechtbank het lid 1 van artikel 2 eveneens weerhoudt. De rechtbank heeft beklagde van de toevoeging van lid 1 van het vermelde artikel 2 van voormelde wet in kennis gesteld zodat hij zich hierover heeft kunnen verdedigen.

2) Ten gronde

Beklaagde stelde een appartement te huur via de nv. R. De heer en mevrouw M waren kandidaat-huurders en de nodige documenten werden reeds opgesteld.

Beklaagde liet aan de firma weten dat hij liefst niet verhuurde aan vreemden en wanneer mevrouw M hem telefonisch contacteerde bevestigde hij dat hij liefst niet aan haar verhuurde.

Later verklaarde beklagde nogmaals aan de verbalisanten dat hij zelfs op het verzoek van de ????? om haar referenties te controleren, niet wou ingaan.

In zijn aanvankelijk verklaring stelt beklagde dat hij niet aan vreemden wou verhuren omdat hij in het verleden diverse keren moeilijkheden had met vreemde huurders en later stelt hij dat hij geen precieze reden had om een contract te weigeren.

Mevrouw M richtte zich tot hoger vernoemd Centrum, dat evenwel de grieven van de slachtoffers enkel schriftelijk ter kennis bracht aan de firma R en vervolgens klacht neerlegde bij het OM.

De rechtbank is van oordeel dat er een afweging dient te gebeuren tussen de vrijheid om te contracteren en de grenzen die gesteld worden door de Antiracismewet.

De vrijheid van contracteren is niet absoluut en men dient erover te waken dat de menselijke waardigheid niet in iet gedrang komt en er geen willekeurige ongelijke behandeling wordt veroorzaakt.

Dit betekent dat er voor de weigering tot verhuring een objectieve en redelijke rechtvaardiging dient te bestaan. (J.KUSTERS, "*Discriminatie ten opzichte van allochtonen op de private huurmarkt*", in Centrum grondslagen van her recht, Vrijheid en gelijkheid. De horizontale werking van her gelijkheidsbeginsel en de antidiscriminatiewet, Maklu, 2003, p.546-548).

In casu blijkt beklagde evenwel geen redelijke en objectieve rechtvaardiging te kunnen opgeven.

De rechtbank verwijst naar de eigen verklaringen van beklagde zoals hoger aangehaald word.

Beklaagde voert aan dat hij niet wetens en willens gehandeld heeft en dat hij niet wist dat zijn weigering strafbaar was.

De rechtbank volgt zijn stelling niet.

Zij meent daarentegen, dat beklagde zeer bewust de verhuring van zijn appartement aan de heer en mevrouw M geweigerd heeft.

Hij liet immers ook bewust na de referenties van de betrokkenen na te gaan wat hem evenwel de mogelijkheid had geboden om zijn slechte ervaringen met vreemde huurders te kunnen relativeren en het vertrouwen te kunnen herstellen.

De rechtbank acht de inbreuk op de artikelen 1 lid 1. en artikel 2 lid 1 en lid 2, 5bis en 6 van de antiracismewet lastens beklagde bewezen.

Strafmaat

De feiten zijn ontoelaatbaar en betekenen een ernstige aantijging van de menselijke waardigheid.

De rechtbank houdt wel rekening met de omstandigheden en elementen die beklagde ter zitting heeft aangevoerd, alsook met zijn gunstig strafrechtelijk verleden, zodat het past de uitspraak van de veroordeling op te schorten voor 3 jaar.

Aangezien beklagde hiermee heeft ingestemd.

II OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

De vordering van het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding is ontvankelijk.

Het centrum heeft zeer zeker een belang vermits haar doelstelling, m.n. bestrijden van racisme en discriminatie, geschaad werd door het discriminerend optreden van beklagde.

Evenwel meent de rechtbank dat het enkel een morele schade aantoon;

De materiele schade die wordt voorgelegd vindt niet haar oorsprong in de strafbare feiten die beklaagde pleegde. Immers het personeel dat zij tewerkstelt is aangeworven mede voor het ondernemen van acties en inherent aan de oprichting van het centrum.

De door beklaagde gepleegde feiten hebben naar het oordeel van de rechtbank geen specifieke materiele schade veroorzaakt.

De opmerking van de BP over de advocatenkosten laat de rechtbank ter zijde, -vermits de BP ook niet verplicht is bij monde van een raadsman haar vordering voor de rechtbank te stellen.

Derhalve meent de rechtbank dat enkel de toekenning van een vergoeding voor morele schade verantwoord is.

Het bedrag wordt ex aequo et bono begroot op 250 euro. Het meer- en anders gevorderde wordt afgewezen.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Gelet op de artikelen (...);

Rechtdoende op tegenspraak

Vult de dagvaarding aan met lid 1 van artikel 2 van voormelde wet zoals hierboven vermeld.

Gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, ten voordele van beklaagde voor een termijn van drie jaar, vanaf heden.

Verplicht beklaagde tot betaling van de kosten van het geding belopende 13,34 EUR en, bij toepassing van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en het KB van 11/12/2001, tot een vergoeding van 25 EUR.

Rechtdoende over de vordering van de burgerlijke partij: HET CENTRUM VOOR GELIJKHEID VAN KANSEN EN VOOR RACISMEBESTRIJDING

Verklaart de eis ontvankelijk en in de hiernavolgende mate gegrond;

Veroordeelt beklaagde om aan de burgerlijke partij te betalen, als schadevergoeding, de som van TWEEHONDERD VILFHTIG (250) euro te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 25.9.2002 tot op heden, en vanaf heden met de gerechtelijke .intresten en de kosten.